

(Nadaljevanje „Na blejskem otoku“) list tretji

Oh, daj, da ozdravi rženica moja,
In jaz obljubim ti v dar,
Tri srčka voščena in tebi v čast
Šest belih sveč v oltar."

Četki nastopi - kedo je to?
Četki bil sem jaz,
Tis sem prijel za milostno vrv
In gledal v Madsonin obraz:
Luj! Ljubita sinčka mater bolno
In jo tolarita
A med seboj se hudo, hudo
Ta sinčka soračita.

In prdele k materi prvi sin,
Zdravil najboljeh nesre,
In drugimi prdele drugi sin,
Ko bliža temna se noc.

"Na majka, sprejmi zdravila se-ta',
Gotovo vedravela boš,"

"Kaj tvoja, moja vzela bo
Iz lepih planinskih rož."

Sveda, sveda, le proč od uje,
"Maj, majka to-le pij!"

"Nikdar tega ne dopustim,"
Brat dragi govori.

Tako' se brata prepričata,
A majka umira med tem,
A ja, ki ljubim jo Andigorsk,
Praterjal k kleti sem.

O sveta božja Porodica,
Nemili, nemili senas,
Sprijani brata, sovražnika,
Edaj je že zadnji čas.

Soneti.

(Kron, 1. junija 961.)

Vijolica.

V krasni zivela je nekda, pogini,
Kjer v travah se srebra potoček vije,
Metuljčki, videti hje lepotičje,
In drugi ljubčeki krog njaso rbrani.

Zato uprè očesci k nebu volani,
Naj reči jo nevarne tovaršje,
Naj jo v samoti tiho reva skrije,
Ker zdaj v nevarnosti je neprestani.

Nalži Bog molitvico naivno,
In presodi v samoti svetke divno,
Tam raste zdaj duhteca in verela.
Se tu pa tam obišče jo ma škiono,
Da bi jo poljubila in objela
In sčepela par minut, čebela.

I.

Temno je danes, ah, tako temno,
Kaj vas je treba žalostnih oblakov,
Oj! Tihih bližnjih & korakov
Naj lahke sanja ona me mimo.

Oj, dober večer! — Bog daj! — Kak ljubó
Tresó se glave aje! Odgovor maku
Ma sapice praden sred cvetličnjakov,
Da & trefe me srecé bolno.

Polusun... Ne stajni vedno tihi...
Tak lahko kvo ljubav, sladka nada
V srecé hiti, ne vidim, ne ališ...
Naj rindna v tih delah je navada,
Da tujke se ne toka me pre hici,
Bred tokanja bi v mihi srecé rada.

II.

Oj, Emil Emil! Detecé veselo
Pritece k meni prajski in rezato,
Da bi objel je, da bi me objelo
Tu mi ročice: „Tata, dobro jutro!“

Oj, Emil, Emil! — celce boji belo
Tu vliez s svetjem dragostnim poruto,
Tu roki gledal bi žigljene celo,
Ost mislil bi, da gledam k minuto.

Poljubil ni, objel me? Res, lepš!
Na tudi ti začel, vstaj, slika.
Prav tako tvoja sile ima sestrice.
Sestrice tvoja je deklet Gubó,
Da radi mi ni, seč bolni,
Ne bo de munda prava groznica.

IV.

Dejali so, da sem pač tak in tak,
Da sem metuljček, ej, da sem čebela,
Či lep je je ni, dober cvetec vsak...
O Gubica, in ti si jim verjela!

Prstla je siva starica, v sivi mrak,
Na suhe prste s tebi je začela
Vse Gube, kamor si li moj korak,
O Gubica, in ti si jim verjela.

Čer leta tri! "tako sem ti dejal;
"A kakšno zdaj te vidim pred seboj,
Oči mračne, medle, obraz upal!

Im ta otrok, kaj no, je sinček tvoj?
Kak lep! Res, žena, tebe mi je xal...
Ne joči!... sinček, mi je me ne brij!

